

продуктъ на така много заразителното модерно у насъ. Кълчение, обезобразяване, чудновато и надуто фрзйорство — нѣма. Простота, искреность, топлота и нежностъ вѣе отъ тия малки песни, изпѣти съ толкова сжрдечностъ и непосредно вдѣхновение:

Дочу ли на птичка гласа,
която низъ утрото стене —
студено е вече и топла луча
не блѣска по хълми студени.

— — — — —
— — — — —

Отмина, отмина и жълтото лѣто
и златното слънце и свѣтлитѣ дни —
гората посърна самотна и ето —
отвѣйватъ се листи едни . . .

(Следъ лято).

Колко образностъ! Близкъ до дѣйствителността, автора съ малко средства е постигналъ много нѣщо. И завидно е това за единъ младъ човѣкъ. Защото малко сж ония, които пишатъ на разбираемъ езикъ. Тѣхнитѣ посетични образи сж мжтни, чудни и далечни и въ тѣхъ не живее душа, както въ тия малки искренни песни на Звездѣлина.

* * *

Отъ до тукъ нахвърленитѣ бѣгли черти, относно едни или други, цѣлтъга ми бѣ не да обезлича едни, въ замѣна на други, не бѣ ми цѣлтъга едни да хуля, а други да величая, а единственното, което искахъ да направя е, да кажа нѣколко думи за най-младитѣ у насъ, като разбира се не избѣгнахъ да помена нѣщо и за по-старитѣ изпитани и признати сили и да подчертая, ако и набързо погубното влияние на модернизма у насъ. Нека не бъдемъ чакъ до толкова привързани къмъ старото, но нека всѣкога черпимъ вдѣхновение отъ тамъ. И, ако сме за нѣщо ново, то да не бжде крайно, а умѣрено, защото крайното не води къмъ нѣщо цѣнно, а къмъ обезличаване, къмъ разруха, най-сетне, къмъ погребване на изкуството, защото не е изкуство това, да си неразбираемъ (понѣкога и самъ ти да се не разбирашъ) а да създадешъ нѣщо близко до душата на човѣка, нѣщо което не е лишено отъ жизнена правда и да отговаря на дѣйствителността. Да е рожба на истенски творецъ, а не плодъ на болно въображение, плодъ на боленъ и невръстенъ умъ.

Георги Русевъ